

Philippus Horst Brunsvigas Philos. Pract. Et Orator. Prof. Publ. Suae
Facult. Et Academ. Totius Senior L. S. D. : De prima parentalium
orationum origine Dionysius Halicarnasseus, historicus, Demstero iudice,
& veracissimus, & antiquitatis studiosissimus, verba faciens, unum atque
alterum dubium quasi proscenium producit ... P.P. XXV. Novembr. Anno
MDCLV

Jenae

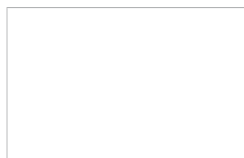
Horst, Philipp

Phil 2° 00268/04 (254)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007560

urn:nbn:de:urmel-a07464c3-56d6-4f91-b06d-134b3d5d8e9c6-00006939-10

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

PHILIPPUS HORSI BRUNSVIGAS PHILOS.
PRACT. ET ORATOR. PROF. PUBL. SUÆ
FACULT. ET ACADEM. TOTIUS SENIOR
L. S. D.

DE prima parentalium orationum origine Dionysius Halicarnasæus, historicus, Demstero iudice, & veracissimus, & antiquitatis studiosissimus, verba faciens, unum atq; alterum dubium quasi in proscenium producit. Vetus illud parentandi ritum apud Romanos inventum esse asserit: utrum verò Valerius Publicola, cujus de laudibus Junii Bruti Collegæ in prælio occisi oratio funebris adeo accepta & chara populo Romano fuit, Plutarcho memorante, ut consuetudo inde manserit, ut omnes boni & magni Viri, cum fato concessissent, ab optimis laudarentur, primus eum instituerit, an verò institutum à regibus secutus fuerit, certò affirmare ambigit. Adscribit porro istius moris natales Romanis, præ Græcis, cum certamina quidem apud hos funebria in honorem clarorum virorum gymnica & equestria à necessariis fuerint facta, haut tamen publicè eorum laudationes instituit. At enim si Solon, unus ex septem illis Græciæ sapientibus, qui tempore Tarquinii Prisci Romanorum regis Atheniensibus leges dedit, eas invenit, ut ex Anaximene Rhetore Plutarchus tradit, omnino Græci præ Romani: earum sibi ortum vendicant. Abrumpit autem in progressu ipse Halicarnasæus & nullam facit questionem hanc, quinam primi laudes funebres instituerint; at apud utros melius mos ille se habeat, si quis scire voluerit, longè prudentius eum apud Romanos, quàm apud Græcos constitutum arbitratur: Quia, inquit, videntur Athenienses eorum causâ, qui in bello cæsi sepulturæ mandantur, orationes funebres instituisse, ex una tantum virtute, quæ in ipsa morte apparuerit, etiam si quis cæteris in rebus fuerit nequam, existimantes viros bonos judicandos. At Romani omnibus viris claris, sive eorum ductu auspiciisq; bella fuissent confecta; sive in Reipubl. administratione & gubernatione prudentia dedissent facinora, hunc honorem haberi statuerunt, & non solum iis, qui in bello cecidissent, sed etiam aliis, quemcunq; illi finem vitæ sortiti fuissent: existimantes, ob virtutes totius vitæ actæ, non solum autem ob gloriosum obitum, viris bonis laudes deberi. Ita quidem ille, cujus tamen opinionem, ea XII. tabularum, quas Romani Decemviratûs tempore à Græcis petierunt, lex, quâ virorum honoratorum laudes in concione jubentur memorari, videtur enervare, aut dubiam saltem reddere. Neq; enim ii tantum viri sunt honorati, qui bellicam per virtutem clari, verum etiam qui amplissimo dignitatis in gradu constituti Reipubl. gubernacula prudenti ac sollicitâ curâ moderantur. Platon hac de re fat dilucidè; Decens est eos cives laudibus exornare, qui cesserunt è vita, si corporis vel animi viribus res arduas præclarasq; gesserint. Quemadmodum verò tam apud Græcos, quàm Romanos, pariter apud alias etiam gentes multis à seculis mos ille viguit, ut si quis vir virtute illustri terris excessisset, ejus laudes publicè enarrarentur. Neq; id sine ratione: nempe ut non solum de mortuorum facta præclara alitis innotescerent, ab oblivionis situ vindicarentur, æternitatisq; consecrarentur, verum etiam alii exempla inde sumerent, quæ amularentur. Istiusmodi honorem parentalem, Illustrissimo quondam ac Cellissimo Principi ac Domino Dn. CHRISTIANO, Marchioni Brandenburgensi, Duci Magdeburgensi, Prussiz, Stetini, Pomeranorum, Cassubiorum, Vandalorum, & in Silesia, Crostnensium ac Jegerndorffensium &c. Burggravi Norimbergensi & Principi Halberstadeni ac Mindensi, multis virtutibus maximis Heroi insigni, superiori anni hujus mense Martio beatissimè denato, Vir juvenis præstantissimus ac literatissimus M. CONRADUS VVOLFFIUS MÖNCHBERGENSIS FRANCUS, cum ipsius in ditione natum se, educatum, literis imbutum recorderetur, *hodie hora IIIda pomerid. post sacra in templo Michaëli sano peracta, in auditorio Collegii majori exhibere animum induxit suum.* Stetit enim, non se aliter posse ingrati civis ac subditi notam declinare, quàm si & ipse necerente universâ patriâ suâ in partem luctus cederet, & erga Patriæ suæ Patrem, dum vivebat, optimum, extremo hoc officio, ejus post fata, pietatem suam debitam ac devotam declararet. Ejus itaq; institutum ut omnino album calculum meretur, ita ad horam ac locum dictum frequenti confluxu Nobilissimos, atq; pereximios Studiosos vel sua sponte ad futuros & audientiam benevolam atq; amicam parentaturo non denegaturos spero ac confido, benevolentiz hujus ac promittitudinis unâ cum isto nunquam non memor mente gratâ futurus. P. P. XXV. Novembr. Anno c1o 1oc LV.

Literis Sengenvaldianis.

urn:nbn:de:urmel-a07464c3-56d6-4f
91-b06d-134b3d5d8e9c6-00006939-24